

Advent: 2. O onom dni a hodině

O novém věku spravedlnosti a harmonie.

Advent

O onom dni a hodině

1. čtení: Žalm 122 / Daniel 7,

- 1 Poutní píseň, Davidova. Zaradoval jsem se, když mi řekli: Půjdem do Hospodinova domu!
- 2 A naše nohy již stojí ve tvých branách, Jeruzaléme.
- 3 Jeruzalém je zbudován jako město semknuté v jediný celek.
- 4 Tam nahoru vystupují kmeny, Hospodinovy to kmeny, Izraeli na svědectví, vzdát Hospodinovu jménu chválu.
- 5 Tam jsou postaveny soudné stolce, stolce Davidova domu.
- 6 Vyprošujte Jeruzalému pokoj: Kéž v klidu žijí ti, kdo tě milují!
- 7 Kéž je na tvých valech pokoj, kéž se tvé paláce těší klidu!
- 8 Pro své bratry, pro své druhy vyhlašují: „Budiž v tobě pokoj!“
- 9 Pro dům Hospodina, našeho Boha, usilují o tvé dobro.

2. čtení: Matouš 24, 36 – 44

- 36 O onom dni a hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn; jenom Otec sám.
- 37 Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noeho:
- 38 Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noe vešel do korábu,
- 39 a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechny – takový bude i příchod Syna člověka.
- 40 Tehdy budou dva na poli, jeden bude přijat a druhý zanechán.
- 41 Dvě budou mlít obilí, jedna bude přijata a druhá zanechána.

42 Bděte tedy, protože nevíte, v který den váš Pán přijde.

43 Uvažte přece: Kdyby hospodář věděl, v kterou noční dobu přijde zloděj, bděl by a zabránil by mu vloupat se do domu.

44 Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.

Sestry a bratři,

je první adventní neděle a to znamená, že Vánoce už jsou na dohled. Je třeba se poněkud zklidnit, jít do sebe a soustředit se na onu událost, kdy Bůh v Kristu přišel mezi nás a stal se člověkem, aby zachránil svět.

Adventní doba má být časem usebrání, kdy si víc než jindy biblickou zvěst pustíme na tělo, necháme se jí ovlivnit a motivovat k větší míře laskavosti, soucitu a sounáležitosti.

Já vím, dnešní uspěchaná doba moc soustředěnému a usebranému promýšlení nepřeje.

Latinské slovo advent (příchod) dnes spíš označuje období velkých nákupů, kdy lidé přicházejí do obchodů, aby sehnali dárky svým blízkým, významnou měrou zvýšili maloobchodní obrát a pomohli tak s dalším růstem hrubého domácího produktu. Ježíšek v jesličkách už je jenom taková neškodná kulisa.

Ale nebudeme si stěžovat na poměry, ostatně je na každém z nás, jak Advent prožijeme a na co si uděláme čas. Pokud zbude chvilka i na ono zklidnění, soustředění se a usebrání, bude to jen dobře. A pokud to dáme třeba právě teď, v průběhu adventních bohoslužeb, bude to úplně nejlepší.

Biblické texty, které se už po staletí o adventních nedělích čtou, nám v tom mají být vodítkem. Jako třeba právě ten dnešní, který pojednává o příchodu Syna člověka.

No jo, ale když tak ten dnešní oddíl Písma čteme, když si ho pustíme na tělo, moc nás, po pravdě řečeno, nezklidní. To není příběh Božího Syna, nemluvnátka, jež právě přišlo na svět a leží roztomile v betlémském chlévě.

To je horor o Synu člověka, který přichází na svět postižený podivnou nečekanou katastrofou. Něco jako potopa, která z ničeho nic do té doby spokojené a tím pádem nepřípravené lidstvo zachvátí.

No pěkně děkuji! Zrovna teď, když se člověk pomalu začíná těšit na svátky pokoje a míru, místo toho takové pohromy! Co s tím?

Nejdřív si musíme udělat jasno v tom, kdo je to vlastně ten Syn člověka.

Tahle tajemná postava se mihne v prorocké vizi zapsané ve starozákonní knize Daniel.

Vypráví se tam o nějakých příšerných šelmách, které vylezly z moře. Vypadají strašidelně, jedna příšera má dokonce železné zuby, žere a drtí a zbytek rozšlapává svými nohama. Právě v tu chvíli ale zasedl nebeský soud a byly otevřeny vyšetřovací spisy, týkající se těch potvor.

Potom to už jde ráz na ráz. Příšery jsou promptně odsouzeny a potrestány. Je jim uložen zákaz činnosti na doživotí. Vzápětí na to se na scéně objeví Syn člověka.

A protože se jedná o nebeský soud, přichází v doprovodu oblaků, které zde hrají roli justiční strážce.

Stráž ho dovede až k předsedovi soudního tribunálu, který nese jméno Věkovitý a je jasné, že to je sám Bůh.

A Věkovitý udělí Synu člověka veškerou moc, slávu a království s tím, že tohle království zahrnující různé národnosti a jazyky už bude na pořad.

Co to všechno má znamenat? Prorok Daniel nám to hned potom vysvětlí. Ty příšerné potvory, co vylezly z moře a byly na nebeském soudu odsouzeny, to jsou pozemské říše, mocní tohoto světa, všichni ti, kdo si osobují právo rozhodovat o druhých, jak se jim zlíbí, ti, co mají ve zvyku brát ostatní národy i jednotlivce jako kořist, ti, kdo druhé ponižují, zotročují a likvidují.

Až zasedne nebeský soud, bude s takovými bestii jednou provždy amen.

Potom nechá Věkovitý přivést Syna člověka a předá mu moc, kterou předtím odebral těm mořským příšerám. Od té doby bude lidem a celému světu vládnout jednou provždy on.

Už to nebude žádná strach budící bestie, ale Syn člověka, to znamená panovník s lidskou tváří.

Někdo, kdo je jedním z nás a proto nám lidem rozumí, zná naše obavy a strachy a také radosti a přání.

Někdo, kdo se zároveň vyzná v právu, v tom, jak má svět fungovat, jinak by ho předseda nebeského soudního dvora do tak odpovědné funkce nevybral.

A nebude na to vládnutí sám. K ruce mu bude lid svatých Nejvyššího, jak prorok Daniel píše o pár veršů dál. To jsou ti, kteří to za hrůzovlády příšer neměli vůbec jednoduché.

Ale nedali se, drželi se práva a spravedlnosti často až do roztrhání těla. Nedbali na příkoří a tváří v tvář děsivým poměrům nehodili flintu do žita. Prošli si zkouškami a obstáli. Proto jsou to ti nejlepší adepti na ministerská a další vládní křesla v nově vznikajícím věčném království Syna člověka.

Tolik prorok Daniel. Vydal tohle proroctví zhruba 150 let před Kristem jako samizdat a byl to tenkrát bestseller.

Pokoření a utlačení židé si uvědomili, že žádná příšera není na věky, jde o to vydržet, zůstat věrní Hospodinu, který jednou nad všemi bestii vynese konečný verdikt a prostřednictvím Syna člověka otevře světu a všemu stvoření nový věk spravedlnosti a harmonie.

Teď už jenom vědět, kdy to bude. Kdy se zásadní změna chodu světa odehraje. Tahle otázka visela ve vzduchu i v době, kdy Ježíš přichází se svými učedníky do Jeruzaléma.

„Když byli sami, přistoupili k němu učedníci a řekli: Pověz nám, kdy to nastane a jaké bude znamení tvého příchodu.“

Nějaký pátek už s Mistrem putují městy a vesnicemi. Přivlastnili si dobrou zprávu o tom, že velká změna už je na dohled, že nebeský soudní dvůr už co nevidět začne zasedat a jednou provždy se rozhodne, kde je pravda a kdo lže, kdo je spravedlivý a kdo se jen tak navenek tváří.

Už se těší, až to praskne a všechny příšery, co jich kolem je, půjdou do lochu. Nepochybují o tom, že oním Synem člověka, kterého Věkovitý pověří věčnou vládou, je právě jejich Mistr.

A Ježíš jim to nevyvrací, protože to tak skutečně je. Jen se jim snaží vysvětlit, co oni jen těžko chápou.

A sice, že dřív než si ho Věkovitý za doprovodu nebeské justiční stráže předvolá, aby mu předal pověřovací listiny, dřív bude muset ještě zažít erupci zla všech příšer, které se moci nebudou chtít

jen tak bez ničeho vzdát.

Proto je třeba být ve střehu, nespolehat na falešné proroky populisty, kteří nás chtějí buď ukolébat, jako že se vlastně nic neděje nebo vystrašit, jako že je třeba někoho nebo některé sprovodit ze světa.

V prvním případě to bylo falešné spoléhání se na jeruzalémský chrám. Všechno funguje, oběti se obětují a Bůh je v chrámu uprostřed svého lidu, tak jaképak strachy. Ve skutečnosti to je ovšem zařízení, které už dávno ztratilo svůj původní smysl, a slouží jen zájmům kněžské rodiny a sebestřednému nacionalismu.

Ve druhém případě to bylo falešné osnování vzpoury proti Římanům. Ježíš říká zcela jasně: pokud se nejdřív každý uvnitř sama sebe nezmění, nepřijme za svůj Boží způsob myšlení a jednání – milosrdenství, soucit, lásku k bližním, ať je to kdokoli, potom je spoléhání na chrámový provoz nebo představa národní samostatnosti naprosto vedle.

Pokud se čeká na to, až zasedne nebeský soudní dvůr, až přijde Syn člověka a všechno napraví, ale přitom se tomu nepřizpůsobí vlastní uvažování a jednání, pak je takové čekání o ničem.

Boží království začíná už nyní, právě teď, v srdci každého jednotlivce. To právě teď a tady se vždy znovu rozhodujeme pro nový věk nebo pro setrvání v tom starém, plném příšer.

A kdo volí setrvání, sám se příšerou stává, protože platí známé přísloví, že kdo chce s vlky býti, musí s nimi také výti.

„Takže milí učedníci,“ dívá se Ježíš do očí svých žáků, „kdy to s konečnou platností nastane, kdy se vrátím od Věkovitého s pověřovacími listinami, abych se ujal vlády, to nevím ani já.

A nakonec na tom zas až tak ani nesejde. Kdybyste to věděli, tak, jak vás znám, tak si dáte pohov a své všelijak zašmudlané srdce si umejete až na poslední chvíli.

Jenže nebeský soudce vás s pokud možno čistými srdci potřebuje hned teď. Pro vás vlastně ten očekávaný nový věk spravedlnosti, soucitu a lásky už začal. Patříte budoucnosti a jde už jen o to podle měřítek budoucnosti také žít.

Může se totiž stát, že s dekrety přijdu úplně nečekaně. Jako tenkrát ta potopa. Když nebudete připraveni, tak vás to smete, prostě nebudete umět po novu žít.

Dva budou na poli a jednoho to smete, ten druhý se udrží na nohou, protože bude mít stabilitu, bude pevně nohama na zemi.

Dvě budou mlít obilí, jednu to smete a druhá to nakonec zvládne, protože bude na příval změn připravená.

Tak tedy bděte, učedníci. A vězte, že pro vás už to začalo.

PeČ

SPCH 27. 11. 2016

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)